

zdelo, da mu je moja velika nesreča tako malenkostna. Saj vender pipec ni tako pod nič! Če bi pa šivanka padla pod mizo, naročil bi mi takój, naj pogledam in preiščem po vseh špranjah. Pa kaj je šivanka v primeri s pipcem?

Kajkrat se naključí, da kdo kaj išče, pa strašno dolgo ne more najti. Tudi meni je nagajalo. Spat sem moral brez pipeca. Zjutraj mi je bila prva skrb, da vnovič poskusim svojo srečo. Po jutranji molitvi in zajutreku sem précej smuknil iz hiše in hajdi! hodimo za pipcem. Ta nepridiprav, koliko skrbij mi je nakopal na glavo, sam je pa tako mirno ležal na sosedovem vrtu v travi! Ko sem se namreč prejšnji dan na glavo postavljaj, prijelo se je tudi pipeca to veselje, kar iz žepa mi jo je pobrisal in se postavil tudi v travo na glavo. Toda nazaj pa ni mogel. Morda mu je bilo po noči prav tako huđo po meni, kakor meni po njem. No, da sva se le našla, pa je bilo dobro. Kaj, če bi ga bil pobral kdo drug? Ne rečem dvakrat, da bi bila potem midva ločena za vselej.

— Mati, vže ga imam! — privpil sem domóv.

— Kaj ti pa koristi, ko ga bodeš zopet kje vsejal? — brzdala je moje nezmerno veselje mati in mi tudi takój modro svetovala: „Priveži ga, priveži na kako vrvico, da se te bođe bolje držal.“

— Kakó pa? — bil sem brž zadovoljen in srečen, da ga odslej ne bodem mogel izgubiti. Sam namreč nisem imel vrvíce, pa tudi nisem vedel, kako bi prav za prav privezal pipec, pa skrbna mati mi je vse naredila: dala je vrvico in mi privezala pipec za hlačni rob. Vidite pa sem imel zopet pipec in vrh tega še krepko pritrjen. Oj tisočkrat blagor otroku, ki ima dobro, ljubečo mater — vse ima!

(Konec prihodnjích.)

Petelinček in petelin.

Po dvorišči gôri, dôli
Petelinček pleše,
A z ostrogo drgne v pesku,
Da se iskra kreše.

In glavó bahato meče
Na okrog pregrešno,
S tenkim glaskom vpije, piska,
Da zarés je smešno.

Vse početje to otročje
Dolgo s panja gléda
Stari petelín, ki tukaj
Njemu gre beséda.

Prej je on po dvôru hodil,
Klicaj kure svoje,
Mnogo skrb prebíl je zánje,
Mnoge ljute boje.

Zdaj pa to nihčè, ki jajce
Komaj zapustilo,
Rado bi na tem dvorišči
Gospodar vže bilo!

Petelinu huđa jeza
Vstane v koži stári:
„Pokoríti se mi moraš
Ti — kokótek jári!“

Neprestano gôri, dôli
Petelinček pleše
In z ostrogo drgne v pesku,
Da se iskra kreše.

Stari stopi s panja, proti
Njemu se odprávi,
Ko bahaček se obrne,
Pot mu brž zastávi.

Mlado revše pa togotno
V boj se našopíri,
Češ: če kaj ti je poguma,
Pa z menój se míri!

Stari lópne ga s perutjo,
Sune z ного stráni,
Kakor ni bil še nikogar
Letos niti láni.

Petelinček glasno joka,
Iz prahú se dvigne,
V kotu niti z glavo niti
Z ного več ne migne.

Modést.

